

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 lipca 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 23/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt II K 3/21
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił

**wstrzymać w stosunku do skazanego M. W. s. R. i B.
wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 maja
2022 r., sygn. akt II AKa 23/22 oraz zmienionego nim wyroku
Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 5 listopada 2021 r., sygn.
akt II K 3/21, do czasu rozpoznania kasacji wniesionej przez
obrońcę skazanego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 marca 2023 r., III KK 60/23, Sąd Najwyższy nie uwzględnił zawartego w kasacji wniosku obrońcy M. W. o wstrzymanie, wobec tego

skazanego, wykonania powołanego wyżej prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

W dniu 21 czerwca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek obrońcy oparty o przepis art. 532 § 1 k.p.k., w którym wnioskodawczyni, odwołując się do czynności podejmowanych przez Sąd Najwyższy w toku postępowania kasacyjnego (zwrócenie się do Przewodniczącej Krajowej Rady Sądownictwa o nadesłanie dokumentacji związanej z ubieganiem się przez sędzię Katarzynę Wysokińską – Walenciak o urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie oraz do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie o nadesłanie akt osobowych wyżej wymienionej), wskazujących jej zdaniem na prawdopodobieństwo stwierdzenia w tej sprawie z urzędu przez sąd kasacyjny wystąpienia w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (we wniesionych w tej sprawie kasacjach zarzut taki nie został sformułowany) wywiodła, że w jej ocenie istnieje znaczne prawdopodobieństwo uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku sądu *ad quem*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy M. W. złożony w dniu 21 czerwca 2023 r. jest zasadny.

Wprawdzie, jak to zauważono wyżej, w toku postępowania przed Sądem Najwyższym był już rozpoznawany wcześniejszy wniosek tej samej obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego jej kasacją orzeczenia, który okazał się nieskuteczny, nie stało to jednak na przeszkodzie do złożenia i rozpoznania kolejnego wniosku w sytuacji, gdy oparty on został na innych niż poprzedni okolicznościach faktycznych i prawnych.

W obecnym wniosku podstawą uznania przez obrońcę, że zachodzi duże prawdopodobieństwo uchylenia wydanego w tej sprawie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, były podjęte przez sąd kasacyjny czynności zmierzające do ustalenia, czy na kanwie niniejszej sprawy nie zmaterializowały się przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związane z udziałem w składzie orzekającym Sądu odwoławczego osoby powołanej na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3). Oczywiście jest przy tym,

że ustalenie czy nie zachodzi w sprawie przesłanka „nienależytej obsady sądu” wymaga przeprowadzenia tzw. testu – pozwalającego na stwierdzenie, czy wadliwość powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – którego założenia wskazane zostały w pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2000, z. 2, poz.7).

Złożony przez obrońcę skazanego M. W. wniosek o wstrzymanie, odwołujący się do uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r., a także do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), poza wskazaniem na tryb powołania Katarzyny Wysokińskiej – Walenciak, z udziałem KRS w składzie ukształtowanym ustawą z 2017 r., na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie, nie zawiera żadnej dodatkowej argumentacji uprawdopodobniającej stwierdzenie, że odniesieniu do zaskarżonego w tej sprawie wyroku Sądu odwoławczego może wchodzić w grę nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Gdyby więc wniosek ten rozpatrywać wyłącznie w oparciu o jego treść, pogląd o dużej prawdopodobieństwie wystąpienia w tym wypadku bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a tym samym skuteczności wniesionej kasacji, uznać należałoby za co najmniej przedwczesny. Oczywiście jest bowiem, że dopiero przeprowadzenie testu o jakim mowa wyżej, opartego o dodatkowe informacje dotyczące przebiegu postępowania konkursowego związanego z ubieganiem się przez konkretnego sędziego o urząd w sędzię wyższego rzędu, w konfrontacji z okolicznościami dotyczącymi osoby tego sędziego, pozwalają dokonać kontroli wydanego z jego udziałem wyroku pod kątem wystąpienia (lub niewystąpienia) bezwzględnego powodu uchylenia zaskarżonego orzeczenia w oparciu o regulację art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Jak wynika z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia może nastąpić wyjątkowo, w razie zaistnienia szczególnych okoliczności, do których należy: po pierwsze – istnienie realnej szansy na uwzględnienie kasacji, a po

drugie – wykazanie przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki (*vide* np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 7 września 1998 r., II KKN 262/98; 17 sierpnia 2004r., V KK 229/04; 8 września 2004 r., V KK 214/04; 30 stycznia 2014 r., II KK 356/13; 21 stycznia 2021 r., V KK 536/20).

W realiach tej sprawy, przy uwzględnieniu wyłącznie argumentacji zawartej we wniosku obrońcy, przekonanie co do prawdopodobieństwa wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasatoryjnego, a więc stwierdzenie zmaterializowania się pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek zastosowania art. 532 § 1 k.p.k., byłoby – jak to zauważono wyżej – co najmniej przedwczesne. Rzecz wszelako w tym, że Sądowi Najwyższemu znany jest z urzędu fakt przeprowadzenia już, w odniesieniu do osoby sędziego K. W., testu o jakim mowa w pkt. 2 uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2023 r., III KK 109/23, Sąd Najwyższy – na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – uchylił zaskarżony kasacjami obrońców wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II AKa 46/22, zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 18/18 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Powodem uznania, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu był udział w składzie orzekającym tego Sądu SSA Katarzyny Wysokińskiej – Walenciak.

Zdaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego wniosek obrońcy złożony w tej sprawie, powyższa okoliczność nie może pozostać bez wpływu co do przewidywań w przedmiocie ewentualnego rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. Nie przesądzając oczywiście na obecnym etapie postępowania kasacyjnego ostatecznego orzeczenia co do wniesionej (wniesionych) kasacji (uczyni to sąd kasacyjny na rozprawie kasacyjnej w dniu 18 października 2023 r.) powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego i zawarta w jego uzasadnieniu motywacja, musi siłą rzeczy podlegać analizie również przy rozstrzyganiu w ramach testu związanego z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 23/22. Bez wątpienia więc zestawienie wskazanych wyżej zaszłości możliwości uznania wadliwości podlegającego kontroli kasacyjnej wydanego w tej sprawie wyroku sądu *ad quem* w sposób jednoznaczny zwiększa.

Wniosek obrońcy nie zawiera również drugiego wymaganego treścią art. 532 § 1 k.p.k. elementu jakim jest wykazanie, że wprowadzenie do wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej M. W. przed rozpoznaniem wniesionej na jego korzyść kasacji może spowodować po jego stronie dolegliwe i nieodwracalne skutki. Rzecz wszelako w tym, że uzyskane przez Sąd Najwyższy dodatkowe dane (m.in. NEO-SAD oraz informacja z Sądu Okręgowego w Tarnowie) wskazują, że skazany ten do chwili obecnej nie rozpoczął jeszcze odbywania kary (ma zaliczony na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 sierpnia 2020 r. do dnia 5 listopada 2021 r., przy uwzględnieniu zdjęcia z ewidencji w dniu 15 listopada 2021 r.), a w zakładzie karnym ma stawić się w dniu 21 lipca 2023 r. Jeżeli więc uwzględni się ewentualność, która w tej sprawie rysuje się w sposób w znacznym stopniu uprawdopodobniony (uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji), to wprowadzenie kary do wykonania i osadzenie w zakładzie karnym skazanego wyłącznie w oparciu o hipotetycznie nieprawomocny wyrok sądu *meriti* może z obiektywnego punktu widzenia wywołać po stronie skazanego niekorzystne i realnie nieodwracalne skutki.

Kierując się przedstawioną powyżej motywacją postanowiono jak na wstępie.

[K.K.]

[ł.n]